

Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Chris Carter

Written in Blood

Copyright © Chris Carter, 2020

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2026

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICA

Siniša Subotić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2026

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

KRIS KARTER
DNEVNIK
SMRTI

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

JESTE LI IH SVE PROČITALI?

Otkrijte ceo serijal o Robertu Hanteru

„Karter je sada u rangu Džefrija Divera.”

Daily Mail

ŽIG SMRTI

Naden je leš sa čudnim dvostrukim krstom urezanim na vrat: to je potpis psihopate poznatog kao Krstaš. Ali inspektor Robert Hanter zna da je to nemoguće. Jer Krstaš je uhvaćen pre dve godine. Zar ne?

DŽELAT

U jednoj crkvi u Los Anđelesu leži krvavo telo sveštenika. Na grudima mu je krvlju ispisan broj tri. Robert Hanter u početku veruje da je u pitanju ritualno ubistvo. Ali pojava novih leševa navodi ga da preispita taj zaključak.

NOĆNI LOVAC

U napuštenoj mesari otkrivena je žrtva, ali uzrok smrti je nejasan. Na njenom telu nema tragova, ali usne su joj brižljivo zašivene. Tek posle detaljne obdukcije, Robert Hanter otkriva užasnu istinu.

VAJAR SMRTI

Medicinska sestra na praksi doživljava najveći šok u životu kad otkrije svog pacijenta tužioca Dereka Nikolsona brutalno ubijenog u njegovom krevetu. Ali ono što najviše šokira inspektora Roberta Hantera je posetnica koju je ubica ostavio.

JEDAN PO JEDAN

Inspektor Robert Hanter prima anonimni telefonski poziv sa zahtevom da pogleda privatni prenos na jednoj veb-adresi. Hanter to čini i istog časa počinje jeziva predstava osmišljena samo za njegove oči.

ZLI UM

Neobična nesreća dovodi do hapšenja jednog čoveka, ali dalja istraga ukazuje na mnogo užasnije otkriće – to je serijski ubica koji je najmanje dvadeset pet godina otimao, mučio i kasapio žrtve širom Sjedinjenih Država. I sada pristaje da razgovara samo s Robertom Hanterom.

JA SAM SMRT

Sedam dana po njenoj otmici, nađen je leš dvadesetogodišnje žene. Inspektor Robert Hanter dobija slučaj i skoro odmah se pojavljuje drugi leš. Hanter zna da mora biti brz jer juri čudovište.

SMRTONOSNI POZIV

Budite oprezni pre nego što se sledeći put javite na telefon. To može biti početak košmara, kao što Robert Hanter otkriva dok lovi ubicu koji vreba žrtve na društvenim mrežama.

GALERIJA MRTVIH

Robert Hanter stiže na jedno od najšokantnijih mesta zločina na kojima je ikad bio. Uskoro se udružuju sa FBI-jem da bi uhvatio ubicu za koga ubistvo nije puko usmrćivanje već jedna vrsta umetnosti.

LOV NA ZLO

Lusijen Folter, najopasniji serijski ubica s kojim je FBI ikad imao posla, upravo je pobjegao. Krenuo je u lov na inspektora Roberta Hantera i osvetiće mu se...

Posveta

Ova knjiga je trebalo da bude posvećena mojoj voljenoj partnerki Kari Luizi Irvin, koja je napustila ovaj svet u septembru 2019, slomivši mi srce. Međutim, ceo svet je u međuvremenu dobio ozbiljnu opomenu.

Mnogo toga se promenilo za mnoge od nas.

Imajući to u vidu, želim da ovaj roman posvetim ne samo Kari već i svima koji su, nažalost, izgubili bitku protiv kovida-19. Nismo bili spremni.

Svi ostali nastavljaju tu bitku, zato, molim vas, čuvajte se.

1.

Los Anđeles, Kalifornija, subota 5. decembar

Ostale su tačno tri nedelje do Božića. Za Andželu Vud ta subota je zvanično obeležila početak onoga što je ona nazivala „vrhuncem sezone”. Tržni centri, glavne ulice, pa čak i male radnje već su bili ukrašeni lažnim snegom, lampicama i živopisnim nakitom, i sve je vrvelo od ljudi željnih kupovine, u potrazi za savršenim poklonima. To je bilo jedino doba godine kad je većina ljudi spremna da slegne ramenima i zanemari svoj finansijski bilans uz reči: „Ma nek ide život, Božić je”, a zatim da, ne vodeći računa o svojim mogućnostima, potroše više, a ponekad i mnogo više, nego što stanje na njihovom računu dozvoljava.

Za Andželu je „vrhunac sezone” značio srećne ljude s punim novčanicima u džepovima i torbicama jer s dolaskom Božića u optičaj se nakratko vraćao pravi novac. U ovo savremeno doba većina stanovnika Los Anđelesa uglavnom nije nosila gotovinu, čak ni nešto sitno. Sve je išlo elektronski – od kupovina žvakaćih guma u kiosku do trošenja čitavog bogatstva na Rodeo drajvu. Bez gotovine, bez gnjavaže. Doba elektronske kupovine uveliko je zavlдалo. Istina, to nije bilo preterano važno prodavcima i vlasnicima radnji. Ali Andžela nije bila prodavačica. Niti je držala radnju. Ona je bila vrhunski džeparoš i zato joj elektronsko plaćanje nije odgovaralo. Naravno, mogla je iskoristi kreditne kartice i pametne telefone kad bi ih se domogla i činila je to, ali u njenom svetu gotovina je bila glavna i zato je u „sezoni” uvek imala osmeh na licu.

Ove godine Andžela je rešila da otvori sezonu posetom jednoj finoj uličici punoj radnji u Tuhunga vilidžu.

Avenija Tuhunga se nalazi između naselja Kolfaks Medouz i Vudbrdiž Park, nedaleko od Bulevara Ventura u Studio Sitiju. Vilidž je bio pomodni deo ulice u dužini jednog bloka, sa širokim i veoma ljupkim izborom radnji, butika, restorana, barova i kafea. Nimalo čudno, Vilidž je privlačio značajan broj kupaca tokom cele godine, posebno vikendom. Na „vrhuncu sezone” taj broj se eksponencijalno uvećavao i ulicu bi preplavio okean srećnih ljudi punih novčanika.

Andžela je više volela da radi noću kad god je to bilo moguće. To je bio još jedan razlog što je toliko volela prazničnu sezonu. Kako bi izašle u susret povećanom broju kupaca, većina radnji je tokom celog decembra radila duže nego obično. Svesna toga, Andžela je došla u Tuhunga Vilidž baš kad je sunce počelo da tone iza horizonta. Prišavši Vilidžu iz pravca Vudbridža, zadovoljno je konstatovala da se broj kupaca na kratim ulicama udvostručio u odnosu na pre samo godinu dana.

„O, stvarno obožavam božićne praznike”, rekla je Andžela za sebe i zapucketala prstima, pa navukla par veoma tankih rukavica od crvene kože.

Dok se Sunce spremalo da poželi laku noć Gradu anđela, temperatura na ulici je pala na osam stepeni Celzijusa, što nije bilo loše za zimsko veče u Andželinom rodnom kraju. Međutim, u gradu u kojem su vrelina i sunčano vreme počasni građani, osam stepeni je bilo dovoljno da svaki pravi Anđelino potraži najdeblju i najtopliju jaknu koju ima. Za ljude iz Andželine branše, zimske jakne su bile pravi blagoslov jer je većina ljudi maksimalno koristila spoljašnje džepove. Takve jakne su pružale deblji sloj izolacije između tela i spoljnih džepova, a to je značilo da bi čak i neko ko nije majstor džeparenja mogao da liši žrtvu njene imovine. U gužvi, gde niko neće zameriti ako naletite na njega na ulici ili u nekoj radnji, džeparenje je još lakše. Za vrhunskog stručnjaka poput Andže, krcati Tuhunga Vilidž u kojem je osamdeset odsto ljudi nosilo debele jakne bio je kao besplatna samoposluga.

„Na posao”, rekla je Andžela i utopila se u masu dok je pogledom kao soko vrebala plen.

Pre nego što je stigla do pola bloka, Andžela je već uspeła da mazne tri novčanika. Lako je moglo da ih bude i mnogo više, ali na vrhuncu sezone Andžela nije imala razloga da krađe naslepo i uzima novčanike za koje nema jasnu predstavu šta sadrže.

Njen pristup je bio direktan i jednostavan – posmatrala je mušterije u radnjama ili na ulici kako kupuju robu i plaćaju je. Ovaj uprošćeni pristup imao je dve prednosti. Prvo – tako je mogla da vidi ko ima gotovinu, a ko ne. Drugo – mogla je da vidi gde je meta smestila novčanik – u džep kaputa, džep jakne, torbicu i tako dalje. Posle toga, preostajalo joj je samo da prati metu i čeka pravi trenutak za napad, a ona nikada nije žurila. Ovog puta joj je trebalo samo petnaest minuta za ono što je nazivala svojom normom.

Andžela se nikad nije prepuštala pohlepi. Ne više. Jedini put kad je to uradila obilo joj se o glavu, te je kraće vreme provela u zatvoru. Zaklela se da se više nikada tamo neće vratiti. Otad je krala najviše po tri novčanika zaredom, a onda bi ih pregledala i pokupila gotovinu i kreditne kartice iz njih. Ako bi dovoljno zaradila, završila bi za taj dan. Ako ne, otarasila bi se tih novčanika pre nego što se vrati na ulicu po drugu turu.

Posle krađe trećeg novčanika trebalo joj je bezbedno mesto da proverí sadržaj plena. Odmah iza istorijskog, uvek punog restorana „Kod Vitela”, u samom srcu Tuhunga Vilidža, nalazio se koktel-bar „Rendišen rum” u stilu tajnih krčmi iz tridesetih. Toalet tog bara bio je savršeno mesto za ono što je morala da obavi.

Andžela je već nekoliko puta bila u tom baru, ali nikad nije bio tako pun. U ženskom toaletu je morala da čeka na red duže od pet minuta kako bi upotrebila jednu od kabina. Kad se našla unutra, prebrojala je gotovinu u novčanicima i bila je prezadovoljna.

Šeststo osamdeset sedam dolara za manje od petnaest minuta rada, pomislila je za sebe, pa većinu keša sakrila u grudnjak. *Nije loše za prvi dan.*

Na delić sekunde se nosila mišlju da se vrati u Vilidž na još jednu turu. „Tamo te čeka još gomila plena”, pokušala je da joj došapne

Nesmotrena Andžela. „Za jedno večer možeš da zaradiš koliko za ceo mesec.”

Ali tu je bila i *Razumna Andžela*, i za tren oka je tu zamisao poslala u zaborav.

„Završili smo ovde, Andžela. Dobro znaš da to nije pametno. Zašto ne bi proslavila uz piće, umesto da praviš gluposti? Uostalom, u koktel-baru si.”

Znala je šta je pametnije. Otkako je odležala u zatvoru, prestala je da se ponaša nerazumno.

Pre izlaska iz kabine, pošto je završila za to večer, prvo je skinula crnu periku, a onda izvadila tamna kontaktna sočiva.

U krcatom baru je morala da čeka nekoliko minuta dok je nisu uslužili. Pošto je pogledom preletela izbor koktela, Andžela se odlučila za klasiku – *sajdkar*. Posrećilo joj se da brzo nađe sto. Samo što se okrenula od šanka s pićem u ruci, na pola metra od nje se oslobodio okrugli stočić za stajanje. Brzo mu je prišla.

Dok je pijuckala koktel, počela je da osmatra masu. Ali nije pomišljala da promeni odluku i nastavi da radi. Posmatranje ljudi oko sebe, bez obzira na to gde se nalazi, postalo joj je normalno... refleksno... moć navike. Radila je to, i ne primećujući da to radi. U roku od dvadeset sekundi izdvojila je tri najlakše mete koje je ikada videla.

Četiri stola desno od nje – dvojica muškaraca u četrdesetim. Obojica nesumnjivo pripiti. Tip s naočarima je stavio novčanik u džep jakne, pa presavijenu jaknu spustio na slobodnu barsku stolicu sa svoje desne strane tako da se novčanik video.

Tri stola ispred nje – dve žene u dvadesetim koje su pijuckale margarite. Ona koja je bila leđima okrenuta Andželi držala je otkopčanu torbicu okačenu na naslon stolice.

Za stolom desno od nje bio je visok gospodin čija je pažnja bila prikovana za mobilni. Spustio je veoma elegantnu kožnu torbu na pod, nekoliko centimetara od svojih stopala. Nije videla šta je u torbi, ali kladila bi se da je nešto vredno.

Ljudi su potpuno nesvesni, pomislila je i blago odmahнула glavom. *Kao da su pali s kruške.*

Kad je skrenula pogled s torbe na podu na muškarca s mobilnim, prišao mu je jedan stariji gospodin, verovatno u srednjim šezdesetim. Čula je razgovor.

„Izvinite me”, rekao je stariji gospodin. Držao je čašu s viskijem. „Smem li da spustim piće na vaš sto? Večeras je poprilična gužva.”

Visoki muškarac nije odvajao pogled od telefona.

„Više bih voleo da to ne radite.”

Andžela se namrštila na njegov odgovor, kao da nije dobro čula. I stariji gospodin je očigledno bio zatečen.

„Trebam samo krajičak stola”, ponovo je pokušao stariji gospodin. „Samo da spustim piće. Neću vas uznemiravati.”

„Pa već me uznemiravaš”, odvratio je visoki muškarac i najzad pogledao starijeg gospodina. „Nađi drugo mesto da spustiš piće, matori. Ovaj sto je zauzet.”

S nevericom je razrogačila oči. *Kakav totalni kreten*, pomislila je.

Stariji gospodin je načas stajao bez teksta, ne znajući kako da se ponaša.

„Rekao sam da odjebeš, matori”, odlučno je ponovio visoki muškarac. Zapanjen, stariji gospodin se okrenuo i otišao.

Andžela je baš htela da mu ponudi svoj sto, kad joj je *Nesmotrena Andžela* prošaptala na uvo.

„Taj tip s telefonom je totalni i potpuni skot, Endži. Mogla bi da mu očitaš lekciju.”

Ponovo je pogledala muškarčevu kožnu torbu na podu.

Visoki muškarac je opet zurio u svoj mobilni.

Dovršila je piće i obišla svoj sto sa druge strane. Sada je stajala odmah iza visokog muškarca. Uzela je mobilni i stavila ga na uvo da ne bi privlačila pažnju. Kad je započela svoj lažni telefonski razgovor, isturila je desno stopalo taman toliko da dosegne vrh kaiša kožne torbe na podu.

Muškarac je nešto grozničavo kucao na svom mobilnom.

Dok je vodila lažni telefonski razgovor, Andžela se zarotirala od muškarca i napravila dva koraka od njega. Istegnula je vrat i osvrnula se oko sebe, kao da traži nekog u baru. Pritom je desnom nogom nečujno povukla muškarčevu kožnu torbu za sobom.

Muškarac je bio previše obuzet svojim mobilnim da bi primetio da se torba odmakla pola metra od njega, ali i da je primetio, gužva je bila tolika da je Andžela lako mogla reći kako joj se stopalo slučajno upetljalo u kaiš njegove torbe. To je sve, obična greška.

Napravila je još jedan korak. Još jedno povlačenje torbe, a onda joj se sreća nasmešila. Nekoliko stolova u suprotnom smeru neko je prevrnuo poslužavnik s pićem na pod. Bučno razbijanje čaša i flaša privuklo je mnoštvo pogleda, pa i pogled visokog muškarca. Kad je posle nekoliko sekundi vratio pogled na svoj telefon, već je izlazila iz bara s njegovom kožnom torbom skrivenom ispod kaputa. Pet minuta posle toga bila je u autobusu broj 237, na putu kući.

Umirala je od želje da zaviri u torbu, ali iako je sela u dno autobusa, odolela je tom porivu. Nije htela da i neki radoznalac vidi šta je u torbi.

Trebalo joj je nešto više od četrdeset pet minuta da od Tuhunga Vilidža stigne do kuće – jednosobnog stančića na južnom kraju Avenije Kolfaks. Čim je zatvorila vrata za sobom, zbacila je cipele i sela na krevet. Prekrstivši noge kao na jogi, stavila je kožnu torbu ispred sebe i najzad je odšnila.

Razočaranje.

Možda zbog veličine i oblika torbe, a možda i zbog njene težine, Andžela je bila skoro sigurna da će unutra naći nešto kao laptop ili tablet. Ali nije. Unutra je bio samo dnevnik u crnom kožnom povezu veličine dvadeset sa dvadeset osam centimetara i bio je iznenađujuće težak.

„Uh, znači umesto laptopa sam dobila svesku? Strava.”

Nasmejala se svojoj omašci, zadovoljna što je tu kožnu torbu ionako ukrala samo da bi onog kretena naučila pameti.

„Kakav bezobrazni skot”, rekla je i odmahнула glavom. „Nadam se da ti je ova sveska važna.”

Instinktivno je otvorila svesku i počela nemarno da je lista. Prvo je primetila da su stranice gusto ispisane urednim rukopisom. Neke stranice su bile popunjene grubim crtežima i skicama, na koje nije obratila previše pažnje. Na nekima su bile zalepljene polaroid

fotografije. Kad joj je pogled pao na prvu fotografiju, srce joj je preskočilo.

Okrenula je sledeću stranu... još jedna polaroid fotografija. Ovog puta srce joj je praktično stalo. Drhtavim rukama je uzela sliku da vidi piše li nešto na poleđini ili na listu ispod fotografije. Nije bilo ničeg.

„Šta je ovo, jebote?“ refleksno je promucala, pa prešla pogledom na reči ispod same fotografije. Uspela je da pročita samo nekoliko redova pre nego što je počela da se tresе.

„O, bože! Šta si, dođavola, uradila Endži? Šta si dođavola uradila?“

2.

Ponedjeljak, 7. decembar

Kancelarija Jedinice za ultranasilne zločine Policije Los Anđelesa nalazi se u dnu sprata Odeljenja za ubistva i oružane pljačke, u čuvenoj zgradi Policijske uprave u centru Los Anđelesa. Inspektor Robert Hanter, šef Jedinice za ultranasilne zločine, upravo se bio vratio s pauze za ručak kad je telefon na njegovom stolu zazvonio.

Javio se posle drugog zvonjenja. „Inspektor Hanter, Jedinica za ultranasilne zločine.”

„*Roberte, ovde Suzan*”, predstavila se sagovornica. „*Imaš li minut?*”

Doktorica Suzan Slejter spadala je među najbolje glavne forenzičare Kalifornije. Blisko je saradivala s Jedinicom za ultranasilne zločine na nizu slučajeva.

„Naravno, doco”, odvratio je. „Nešto nije u redu?”

„*Nisam sigurna*”, rekla je doktorica Slejter, pa nakratko zastala. „*Moguće je.*”

Zainteresovan, udobnije je seo. „Dobro, slušam.” Pogled mu je pao na dnevnik na njegovom radnom stolu i instinktivno je prelistao nekoliko poslednjih strana da bi bio potpuno siguran da Jedinica za ultranasilne zločine ne očekuje nikakve forenzičke rezultate.

Bio je u pravu.

„*Ovo je čudna priča*”, počela je doktorica Slejter. „*Jutros, kad sam od kuće krenula u laboratoriju, proverile sam poštansko sanduče kao svakog jutra. Pored uobičajene nepoželjne pošte koja se nakupila za*

vikend, našla sam veliku kovertu. Na njoj je s prednje strane velikim slovima bilo ispisano moje ime, ali to je bilo sve."

„Kako to misliš?“, upitao je Hanter.

„Nije bilo moje adrese, Roberte“, objasnila je doktorka. „Samo moje ime. Nije bilo pečata ni poštanske marke, a ni povratne adrese.“

„Što znači da je dostavljeno lično.“

„Baš tako“, saglasila se doktorka Slejter.

„Jesi li je otvorila?“

„Jesam, ali naravno, posle svih mera predostrožnosti. I našla sam svesku.“

„Dobro?“ Hanter se namrštio na telefon.

„Da budem konkretnija, to je, u stvari, neka vrsta dnevnika.“

„Kakvog dnevnika?“

Usledila je još jedna kratka stanka.

„Dnevnika za koji mislim da bi ti i Karlos trebalo da ga pogledate.“

3.

Hanterov dugogodišnji partner u Jedinici za ultranasilne zločine bio je inspektor Karlos Garsija. Radili su u istoj kancelariji, klaustrofobičnoj betonskoj kutiji od dvadeset dva kvadratna metra. Iako su pored dva radna stola malo toga imali, prostorija je bila potpuno odvojena od ostatka Odeljenja za oružane pljačke i ubistva, pa bar nisu morali da trpe radoznale poglede i neprestani žamor.

Dok je on razgovarao sa doktorkom Slejter, Garsija je sedeo za svojim stolom i pregledao elektronska izdanja novina.

„Hoćeš sa mnom do kriminalističke laboratorije?“, upitao je čim je završio razgovor i ujedno uzeo svoju jaknu.

Kriminalistička laboratorija Forenzičko-naučnog odeljenja Policije Los Anđelesa imala je osam specijalizovanih odseka koji su pružali usluge različitim odeljenjima Policije Los Anđelesa. Većina tih laboratorija nalazila se u Centru za forenziku „Hercberg–Dejvis“ u okviru kampusa Kalifornijskog državnog univerziteta u Alhambri, u Dolini San Gabrijel na zapadu Los Anđelesa.

„Do kriminalističke laboratorije?“, upitao je Garsija zaškiljivši na partnera. „Čekamo li neke rezultate?“

„Ne“, odvratio je Hanter, pa brzo prepričao svoj razgovor sa doktorkom Slejter.

„Sveska?“

„Tako je rekla“, potvrdio je Hanter.

„I doca ti nije rekla ništa više?” Garsija je ustao, pa takođe uzeo jaknu.

„Samo da bi trebalo da je pogledamo.”

„Da, naravno da idem”, rekao je Garsija. „Uvek sam voleo nezvesnost.”